

[Brusvang.]

gere, men som tydeliggjorde retstilstanden med hensyn til fysiske blokader, har i de situationer, vi har oplevet bl. a. under oliestrejken, vist sig at være af den største betydning. Der er ingen tvivl om, at hvis politiet ikke havde haft dette cirkulære i hånden og ganske nøje vidst, hvordan det skulle forholde sig ude ved Prøvestenen, og hvis blokadevagterne ikke også havde haft et nøje kendskab hertil, var den fysiske blokade, der var etableret, ikke blevet afviklet på fredelig vis. Så havde vi muligvis haft en eksplosion, som ikke hører sig til i et rets-samfund.

Dernæst lidt om tilblivelsen, lidt om det, der skete, medens dette lovværk blev til. Jeg husker, at en af kollegerne i kredsen af forhandlere, efter at vi havde haft sammenbruddet, hvor regeringen havde måttet tage en tekst tilbage, talte om, at vi oplevede – jeg håber ikke, man opfatter det blasfemisk – faktisk en skærtorsdag og en langfredag. Jeg vil ikke benytte denne lejlighed til et angreb på statsministeren. Tværtimod. Jeg vil gerne over for offentligheden understrege, at med al den respekt, jeg i øvrigt har for LO, fandt jeg, at den måde, LO førte sig frem på ved den pågældende lejlighed, var lidt for provokerende og var af en sådan art, at det faktisk var lidt af et slag under bæltet over for statsministeren.

Jeg har derfor fuld forståelse for, at statsministeren et øjeblik ligesom mistede fodfæstet, men mit parti respekterer til gengæld fuldt ud, at statsministeren genvandt sit fodfæste. Jeg husker, at der var en anden af forhandlerne, der i denne forbindelse talte om, at det var med en statsminister som med et flag, at det var smukkeste, når det var i modvind. Vi anerkender den indsats, statsministeren derefter har gjort for at finde en løsning.

Jeg vil også godt præcisere mit partis, centrum-demokraternes, stilling til spørgsmålet om kriminalisering af overenskomststridige handlinger. Jeg erkender, at også vi har overvejet, hvorvidt det ville være hensigtsmæssigt i visse tilfælde at give bøder, ikke bare den bod, der er tale om i arbejdsretten, men også en egentlig politibøde. Jeg er personlig meget stærkt imod dette, fordi jeg af erfaring fra min politivirksomhed ved, at dette at kriminalisere titusinder af mennesker er en uheldig ting. Politiet er i forvejen overbebyrdet med arbejde, og det vil af disse mennesker, der jo trods alt

blot har ført det, som de selv har anset for en naturlig lønkamp, blive opfattet som odiøst.

Det er den ene grøft, man ikke må falde i. Men jeg vil også advare mod, at man ikke falder i den anden grøft, nemlig den at godkende, at nogle ganske få hundrede mennesker kan lave aktioner, som totalt lammer samfundet, hvor det måske kun drejer sig om mindre lønkrav og et ganske lille antal personer, og hvor deres anslag mod samfundet, hvad enten det drejer sig om at lamme færgetrafik, togtrafik eller andet, naturligvis er helt ude af proportioner.

Her kommer jeg så til den rolle, som formandsinitiativet har spillet. Der er efter centrum-demokraternes opfattelse ingen tvivl om, at de mennesker, der står bag ved formandsinitiativet, har en langsigtet planlægning. De strejker, vi har oplevet, er kun enkelte eksempler i en serie, vi vil blive konfronteret med. At denne lovgivning så måske delvis kan bryde denne udvikling, er noget, vi håber på. Men jeg vil godt erindre om, at når formandsinitiativet – eller rettere visse af formandsinitiativets deltagere – her i weekenden skejede ud og fremkom med udtalelser om, at der pr. 1. januar ikke skulle sejle en færge, medmindre man fik sine overenskomststridige krav opfyldt, er der tale om en grov provokation og egentlig noget, der allerede er strafbart efter den gældende lovgivning, idet der findes bestemmelser, der beskytter de mere vitale samfundsfunktioner såvel som samfundets trafikmidler som post-, telegraf-, elforsyning osv. Retsstridige anslag herimod er strafbare, og der er en meget høj straf herfor.

Nu har disse bestemmelser hidtil ikke været anvendt, men det hænger måske lidt sammen med, at vi tidligere har haft et mere roligt samfund og ikke har haft disse små, meget målbevidste militante grupper, som aldeles uden ansvar sætter samfundets sikkerhed over styr, når det passer dem. Derfor har vi henstillet til regeringen, at når nu denne bestemmelse findes i straffelovens § 193, så må regeringen, selv om bestemmelsen ikke har været anvendt tidligere, ved sin justitsminister over for offentligheden vedstå, at en sådan bestemmelse nu engang findes i vor straffelov. Medfører udviklingen, at vi oplever begivenheder, hvorved denne bestemmelse bliver krænket og betingelserne for dens anvendelse er til stede, må justitsministeren naturligvis også påtage sig det ansvar at